

Πατριαρχική Απόδειξις επί τη εορτή των Χριστουγέννων 2019

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2019 εκ μέρους του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, όπου, καθώς ο Παναγιωτάτος αναφέρει:

“Τό Εὐαγγέλιον τῶν Χριστουγέννων ἀκούεται καί ἐφέτος εἰς ἓν πολιτισμικόν περιβάλλον, ὅπου ὑψίστη ἀξία θεωρεῖται τό «ἀτομικόν δικαίωμα». Ὁ ἐαυτοκεντρισμός καί ἡ φενάκη τῆς αὐτοπραγματώσεως μειώνουν τήν κοινωνικήν συνοχήν, ἐξασθενίζουν τό φιλόλληλον πνεῦμα καί τήν ἀλληλεγγύην καί ἐργαλαιοποιοῦν τάς διανθρωπίνας σχέσεις. Ὁ ἄκρατος οἰκονομισμός καί ἡ ἐκκοσμίκευσις βαθύνουν τό ὑπαρξιακόν κενόν καί ὁδηγοῦν εἰς συρρίκνωσιν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἱερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί,
προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Φθάσαντες τήν μεγάλην ἑορτήν τῶν Χριστουγέννων, δοξολογοῦμεν ἐν ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς τόν δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους κενώσαντα ἑαυτόν καί τήν ἡμετέραν σάρκα ἀναλαβόντα Κύριον, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἐκ τῆς «δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου» καί ἀνοίξῃ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων Παραδείσου τās πύλας. Ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, βιοῦσα λειτουργικῶς τό ὅλον μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, προγευομένη τῆς δόξης τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας καί δίδουσα χριστοπρεπῶς τήν καλήν μαρτυρίαν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ «οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου» χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας ὅχι μόνον δέν τήν ἀποκόπτει ἀπό τήν ἱστορικήν καί τήν κοινωνικήν πραγματικότητα, ἀλλά ἐμπνέει καί ἐνδυναμώνει τήν μαρτυρίαν αὐτῆς. Οὕτως, ἡ Ἐκκλησία, ἐν ἀναφορᾷ πάντοτε πρός τόν αἰώνιον προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου, διακονεῖ τās ὑπαρξιακάς ἀνάγκας αὐτοῦ, ἐπιχέει, ὡς ὁ Καλός Σαμαρεῖτης, «ἔλαιον καί οἶνον» ἐπὶ τās πληγάς, καθισταμένη ὁ «πλησίον» παντός «ἐμπεσόντος εἰς τούς ληστές» (πρβλ. Λουκ. ι', 25 - 37), ἰωμένα τās συγχρόνους «ἀσθενείας τοῦ πολιτισμοῦ», φωτίζουσα τās διανοίας καί τās καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πνευματικότητα, ὡς παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ζωήν τῶν πιστῶν, σημαίνει μαρτυρεῖν ἔργῳ καί λόγῳ περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος καί δέν ἔχει σχέσιν μέ ἄγονον ἐσωστρέφειαν. Τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ζωῆς χορηγός, πηγή ἀγαθότητος, νομή χαρισμάτων, ζωή καί φῶς. Ὁ χριστιανός εἶναι φλεγόμενος ἄνθρωπος, φιλόθεος, φιλόανθρωπος καί φιλοκαλικός, δραστήριος καί δημιουργικός.

Τό Εὐαγγέλιον τῶν Χριστουγέννων ἀκούεται καί ἐφέτος εἰς ἓν πολιτισμικόν περιβάλλον, ὅπου ὑψίστη ἀξία θεωρεῖται τό «ἀτομικόν δικαίωμα». Ὁ ἐαυτοκεντρισμός καί ἡ φενάκη τῆς αὐτοπραγματώσεως μειώνουν τήν κοινωνικήν συνοχήν, ἐξασθενίζουν τό φιλόλληλον πνεῦμα καί τήν ἀλληλεγγύην καί ἐργαλειοποιοῦν τās διανθρωπίνες σχέσεις. Ὁ ἄκρατος οἰκονομισμός καί ἡ ἐκκοσμίκευσις βαθύνουν τό ὑπαρξιακόν κενόν καί ὁδηγοῦν εἰς συρρίκνωσιν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀδύνατον νά ἀγνοήσῃ τās ἐξελίξεις αὐτάς, τās συνεπείας τῶν ὁποίων ὑφίστανται πρωτίστως οἱ νέοι, μέ ὄχημα τās σαγηνευτικὰς μηχανάς τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ καί τās παντοειδεῖς ὑποσχέσεις «ψευδῶν παραδείσων».

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) ἐκάλεσε μετ’ ἐμφάσεως τούς νέους «νά συνειδητοποιήσουν ὅτι εἶναι φορεῖς τῆς μακραίωνος καί εὐλογημένης παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ταυτοχρόνως δέ καί οἱ συνεχισταί αὐτῆς», νά συμμετέχουν ἐνεργῶς εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας, «νά διαφυλάσσουν θαρραλέως καί νά καλλιεργοῦν μέ δυναμισμόν τάς αἰωνίους ἀξίας τῆς Ὁρθοδοξίας διά νά δίδουν τήν ζείδωρον χριστιανικήν μαρτυρίαν» (Ἐγκύκλιος, § 8 καί 9).

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, στοιχοῦντες τῇ προτροπῇ τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου καί μέ ἀναφοράν εἰς τήν πρόσφατον ἐκλογήν καί ἐγκατάστασιν τῶν νέων Ἀρχιεπισκόπων Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καί Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας εἰς τάς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τῇ Διασπορᾷ, ἀνακηρύσσομεν τό ἔτος 2020 «ἔτος ποιμαντικοῦ ἀνακαινισμού καί ὀφειλετικῆς μερίμνης διά τήν νεολαίαν», καλοῦντες σύμπαντα τόν καθ’ ἡμᾶς ἱερόν κλῆρον καί τόν χριστεπώνυμον λαόν εἰς συμμετοχήν καί εἰς στήριξιν τῆς ἐνθέου ταύτης προσπάθειας.

Ἀποβλέπομεν εἰς τήν ἀνάπτυξιν μιᾶς «διαλεγομένης Ποιμαντικῆς» μέ φαντασίαν καί ὄραμα, μέ ἀκλόνητον πίστιν εἰς τήν αἰρύτον χάριν τοῦ Θεοῦ καί μέ ἐμπιστοσύνην εἰς τήν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ προσωποκεντρική αὐτή Ποιμαντική ὀφείλει νά στρέφῃ τούς νέους ἀπό τό «ζητεῖν τά ἑαυτῶν» καί τό «ἑαυτοῖς ἀρέσκειν», εἰς τήν «οὐ ζητοῦσαν τά ἑαυτῆς» ἀγάπην καί εἰς τό «ἀρέσκειν Θεῷ», ἀπό τά «ἀγαθά» εἰς τό «Ἀγαθόν», ἀπό τό «πολλῶν δεῖσθαι» εἰς τό «ἔν, οὗ ἔστι χρεῖα», συμβάλλουσα εἰς τήν ἀνάδειξιν τῶν χαρισμάτων ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἀληθῶς ἐλεύθερος ἑαυτός γεννᾶται διά τῆς προσφορᾶς τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Βάσις διά τήν ἀφύπνισιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως παραμένει καί σήμερον ἡ βίωσις καί ἡ κατανόησις τοῦ νοήματος τῆς χριστιανικῆς λατρείας, τοῦ κοινοτικοῦ, εὐχαριστιακοῦ καί ἐσχατολογικοῦ χαρακτῆρος της. Οἱ νέοι πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι σωματεῖον χριστιανῶν ἀλλά «Σῶμα Χριστοῦ». Καλοῦμεν τόν ἀνά τήν οἰκουμένην ἱερόν κλῆρον τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς μίαν «κενωτικήν» ποιμαντικήν κινητοποίησιν. Δέν θά ἀναμένωμεν νά ἔλθουν οἱ νέοι καί αἱ νέαι πρός ἡμᾶς, ἀλλά πορευόμεθα ἡμεῖς πρός αὐτούς, ὅχι ὡς κριταί ἀλλά ὡς φίλοι, μιμούμενοι τόν «ποιμένα τόν καλόν», ὅς «τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι', 11). Ὁ ποιμὴν εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐγρηγόρσει καί ἐπιφυλακῇ, γνωρίζει τάς ποιμαντικὰς ἀνάγκας τῶν νέων καί τόν κοινωνικόν των περίγυρον καί δρᾷ ἀναλόγως. Ἡ ποιμαντική του παρέμβασις ἀντλεῖ ἔμπνευσιν καί κατεύθυνσιν ἀπό τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, προσφέρουσα εἰς τούς νέους ὅχι ἀπλῶς «βοήθειαν», ἀλλά τήν «ἀλήθειαν» τῆς

ἐλευθερίας, «ἦ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσεν» (Γαλ. ε', 1).

Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, προσκυνοῦντες μετ' εὐλαβείας τό Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν, ἐκ τοῦ πανεόρτου Φαναρίου, εὐλογημένον τό Ἅγιον Δωδεκαήμερον καί εὐκαρπον τόν ἐπί θύραις νέον σωτήριον ἐνιαυτόν, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τήν ἀείζων χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ συγκαταβάντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ «Θεοῦ μεθ' ἡμῶν».

Χριστούγεννα ,βιθ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν